



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J. R., bytem P.,
zastoupený advokátkou JUDr. Evou Kubíkovou, se sídlem
Havlíčková 20, Plzeň,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2017, č. j. PK-DSH/15030/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni dne 15. 2. 2018 domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán 1. stupně nebo prvoinstanční správní orgán“), č. j. MMP/238842/17, ze dne 27. 9. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1 600 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě poukázal na to, že v rámci správního řízení se opakovaně mění skutková věta popisující údajné protiprávní jednání žalobce a žalovaným učiněný závěr, že ke střetu došlo vlivem pohybu autobusu vůči stojícímu vozidlu žalobce. Nejdříve bylo žalobci kladeno za vinu, že autobus podjížděl, posléze že ho míjel a naboural a následně, že zajel k němu tak blízko, že to bylo jednou z příčin nehody. Správní orgány podle žalobce v daném případě nesprávně zjistily skutkový stav a nesprávně interpretovaly po právní stránce, když podle žalobce viníkem dopravní nehody byl výhradně druhý účastník nehody pan M. B.. K tomu žalobce uvedl, že jel po celou dobu ve svém směru, při pravém okraji vozovky a z tohoto směru nevybočil, a proto je chybně uvedeno, že najel až k pravému boku autobusu. Řidič autobusu M. B. vybočil ze svého směru jízdy a při tomto manévru zúžil jízdní koridor žalobci, tedy najel k jeho levé části vozidla. Ke střetu vozidel by prokazatelně nedošlo, pokud by řidič B. po zastavení žalobce nezrychlil a nesnažil se zajet k pravému okraji jízdního pruhu, aniž by k tomu měl vytvořeny podmínky a aniž by se choval tak, aby ho neohrozil a neomezil, respektive kdyby sledoval situaci v provozu. Žalobce namítal, že ve vztahu k technické příčině dopravní nehody navrhl opakovaně (stejně tak i řidič B.) vypracování znaleckého posudku, což bylo jak správním orgánem 1. stupně, tak žalovaným odmítnuto s odůvodněním, že to není třeba. Žalobce odmítá, že by porušil ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. že se nechoval ohleduplně a ukázněně. K tomu žalobce konstatuje, že se choval ukázněně, jel předepsanou rychlostí, při pravém okraji vozovky, v pruhu pro výjezd a nic mu v momentě výjezdu z kruhového objezdu nebránilo plynule pokračovat. Žalobce se choval i ohleduplně, když považoval dopravní situaci za přehlednou a legitimně očekával, že řidič B. mu umožní průjezd a manévr zařazení se k pravému okraji vozovky dokončí, až pro něj bude mít prostor. Nepřehlednou situaci se stala teprve, když mu řidič B. zúžil jízdní koridor, najel do jeho jízdního prostoru těsně k vozidlu, a proto žalobce zastavil, nevynucoval si přednost, kterou měl a choval se zdrženlivě. Žalobce odmítá, že by naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu je kladen za vinu a odmítá také, že by najel těsně k pravému boku autobusu a toto bylo jednou z příčin dopravní nehody. Řidič B. prováděl manévr změny směru jízdy a on najel těsně k levé části vozidla žalobce, nikoli opačně. Příčina dopravní nehody tak dle žalobce byla v najetí autobusu do stojícího vozidla, které včas zastavilo, když bylo autobusem ohroženo. Žalobce důrazně odmítá tvrzení žalovaného, že na situaci v silničním provozu nereagoval adekvátním způsobem, tj. že nezpomalil, nezastavil a vynucoval si volný průjezd daným místem. Žalobce naprosto v souladu s pravidly silničního provozu pokračoval v jízdě ve svém jízdním koridoru a oprávněně předpokládal, že řidič autobusu, jenž v té době dával znamení o změně směru jízdy, umožní i jemu volný průjezd stejně jako vozidlům projíždějícím před ním. Žalobce proto neměl důvod předpokládat, že mu řidič autobusu svým manévrem zúží jeho jízdní koridor, přesto na tuto změněnou dopravní situaci reagoval včas zastavením svého vozidla. Žalobce proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, technická příčina nehody nebyla dostatečně zjištěna, skutková věta údajného přestupku je neodpovídající skutkovým zjištěním, žalobce nenaplnil skutkovou podstatu přestupku. Žalovaný dle žalobce vyvodil nesprávné právní závěry a věc posoudil neobjektivně ve prospěch řidiče B.. Žalobce navrhl, aby soud řízení doplnil vypracováním znaleckého posudku k technické příčině nehody a poté rozsudkem napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, a současně žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů žalobce.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitkám žalobce uvedl, že způsobem jízdy řidiče B. se řádně zabýval ve svém rozhodnutí jak správní orgán 1. stupně tak žalovaný, nelze však

dovozovat, že pokud měl pan B. ukazatel změny směru jízdy vpravo v činnosti po celou dobu jízdy po kruhovém objezdu, že by nebylo možno dojít k závěru o plánovaném pokračování jízdy tohoto řidiče vpravo k pravému okraji vozovky, tedy najetí do jízdního pruhu, kde se pohybovalo vozidlo žalobce. Žalovaný podotkl, že pan B. byl za své protiprávní jednání řádně postižen (byl uznán vinným z přestupku a bylo shledáno spoluzavinění na dopravní nehodě i z jeho strany) – žalobu tento účastník řízení nepodal. Žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, kde se zabýval tím, že žalobce nemohl dle kamerového záznamu jen stěží předpokládat, že mu řidič B. umožní volný průjezd místem dopravní nehody, neboť tento stále zužoval jízdní koridor pro průjezd vozidla žalobce daným místem, a žalobce tak donutila zastavit až situace, kdy neměl žádnou reálnou možnost v jízdě pokračovat. Žalovaný se domnívá, že žalobce stejně jako pan B. měli oba reálnou možnost odvrátit střet vozidel, avšak ani jeden z nich střet svým jednáním neodvrátil, naopak ke střetu vozidel svým jednáním přispěl. Žalovaný se nedomnívá, že by správní orgány věc posuzovaly neobjektivně ve prospěch řidiče B., neboť pokud by tomu tak mělo být, tak by řidič B. nebyl uznán vinným z přestupku a nebylo by shledáno na jeho straně spoluzavinění dopravní nehody, byť zprvu bylo zavinění dopravní nehody správním orgánem 1. stupně shledáno jen v jednání žalobce. Žalovaný se domnívá, že přijatým závěrům v napadeném rozhodnutí žalovaného odpovídá kamerovým záznam zachycující přednehodový a nehodový děj. Žalovaný trvá na spáchání přestupku ze strany žalobce a konstatuje, že se tento nechoval ohleduplně a ukázněně, když si vynucoval průjezd místem následné dopravní nehody svým najetím těsně až k pravému boku autobusu řidiče B.. V takovém jednání žalobce lze jen stěží spatřovat ukázněnost a ohleduplnost a samotná skutečnost, že žalobce zastavil, nebyla výrazem jeho ohleduplnosti a ukázněnosti, nýbrž šlo jen o událost, jež nastala vlivem uzavření jízdního koridoru (resp. jeho zmenšením do stavu, když již nebyl možný průjezd). Žalovaný uzavírá, že považuje návrh žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem k příčině dopravní nehody za nadbytečný vzhledem k tomu, že se domnívá, že byl skutkový stav věci spolehlivě zjištěn s ohledem na existenci kamerového záznamu, na němž je zaznamenán nehodový i přednehodový děj. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť námitky žalobce nenasvědčují tomu, že by byla důvodná.

4. Součástí správního spisu je úřední záznam o přestupku v silničním provozu ze dne 10. 11. 2016 sepsaný Městským ředitelstvím Policie Plzeň, podle kterého dne 10. 11. 2016 v 07:52 hodin v P. jel po vozovce kruhového objezdu Rondel zařazen v pravém jízdním pruhu žalobce s vozidlem Mercedes Benz RZ:..... mpz "D" směrem od Karlovarské ul. ke sjezdu na ul. O. Beníškové, najel do prostoru sjezdu na ul. O. Beníškové, kde však již jel před jeho vozidlem autobus Renault RZ:..... řidiče B., který na vozovku ul. O. Beníškové najel z levého jízdního pruhu kruhového objezdu Rondel, před vozidlem žalobce a jel směrem k ul. Malická. Žalobce po odbočení z Rondelu na vozovku ul. O. Beníškové najel těsně k levému boku autobusu řidiče B., čím mu zúžil průjezd, a když autobus řidiče B. pokračoval v jízdě, vzhledem k velikosti autobusu a jeho postavení došlo ke střetu s levou přední částí vozidla žalobce. Po celou dobu odbočování a jízdy po vozovce ul. O. Beníškové měl autobus řidiče B. v činnosti znamení o změně směru jízdy vpravo, proto žalobce mohl předpokládat, že autobus bude pokračovat v jízdě směrem k pravému okraji vozovky. Vzniklá hmotná škoda činí cca 70 000 Kč. Ke zranění osob nedošlo. Technická závada jako příčina nehody nebyla zjištěna ani hlášena.
5. Při výslechu na místě dne 10. 11. 2016, o němž byl dne 4. 12. 2016 sepsán úřední záznam, žalobce uvedl, že jel po kruhovém objezdu ve směru od výjezdu na vozovku ulice

Karlovarská k ulici sady Pětatřicátníků směrem k výjezdu na ulici O. Beníškové, zařazen v pravém jízdním pruhu v koloně vozidel. Žalobce vypověděl, že když se blížil k výjezdu na ulici O. Beníškové, kde chtěl sjet, tak v levém jízdním pruhu po kruhovém objezdu jel autobus MHD linky 40 RZ:....., který předjížděl kolonu pomaleji jedoucích vozidel v pravém pruhu, kde jel i žalobce a uvedený autobus taktéž sjížděl na sjezdu k ulici O. Beníškové. Dále žalobce uvedl, že když sjížděl na ulici O. Beníškové, tak byl uvedený autobus po jeho levé straně v uvedeném sjezdu. Žalobce nevěděl, zda již byl autobus v uvedeném sjezdu najetý před tím, než do něj najížděl žalobce a byl tedy "před ním". Dále žalobce konstatoval, že když autobus najel do sjezdu k O. Beníškové, tak najížděl k pravému okraji, kdy žalobce v tu dobu zpomaloval a zastavil z důvodu kolony stojících vozidel a během chvilky (přesně nevěděl) najednou narazil autobus pravým bokem do levé přední části vozidla žalobce. K zavinění události v silničním provozu žalobce uvedl, že vinu spatřuje na straně řidiče autobusu, který předjížděl kolonu pomaleji jedoucích vozidel a snažil se vjet k pravému okraji vozovky výjezdu na ulici O. Beníškové, přesto, že tam stála kolona vozidel.

6. Druhý účastník dopravní nehody M. B. téhož dne při výslechu na místě, o němž byl dne 23. 11. 2016 sepsán úřední záznam, vypověděl, že najel s autobusem na kruhový objezd Rondel z Karlovarské ve směru od Bolevecké ul., kdy se zařadil do levého jízdního pruhu a v tomto pruhu jel až k výjezdu směrem na ul. O Beníškové. Provoz byl hustý, v pravém jízdním pruhu byl téměř souvislý proud vozidel, který se pohyboval pomaleji než autobus. Ještě před nájezdem z Karlovarské od centra města uvedl řidič B. v činnost znamení o změně směru jízdy vpravo, kdy se pohyboval rychlostí okolo 20 km/h. V pravém jízdním pruhu se u výjezdu k ul. O Beníškové vytvořila mezera tím, že některá vozidla z pravého jízdního pruhu tam odbočila, a proto se p. B. s autobusem zařadil do uvedené mezery, kdy přešel pravý jízdní pruh Rondelu a začal rovnou najíždět do ramene výjezdu na ul. O. Beníškové. Najížděl do mezery, která vznikla mezi vozidlem žalobce a před ním jedoucím vozidlem. Toto vozidlo před vozidlem žalobce ho minulo po pravé straně, když najížděl do výjezdu. Jel plynule, nezpomaloval, neboť na světlech na křižovatce O. Beníškové x Malická byl zelený signál a nestála zde vozidla v koloně, kvůli kterým by musel zastavovat. Když začal najíždět do výjezdu, podíval se do pravého zpětného zrcátka, kdy viděl černé vozidlo Mercedes v pravém jízdním pruhu za zadní částí autobusu, předpokládal, že se toto vozidlo zařadí za něj a pokračoval v jízdě. Pak někde v prostoru přechodu pro chodce přes rameno nájezdu na ul. O. Beníškové, když už byl přední částí autobusu za přechodem, uslyšel skřípení, proto ihned zastavil. Zjistil, že se pravým bokem vozidla střetl s levou přední částí vozidla žalobce, které najíždělo na kruhový objezd za ním. M. B. uvedl, že nehodu podle něj zavinil žalobce, který najel těsně k jeho pravému boku a snažil se jej podjet zprava, místo, aby se po nájezdu na ul. O Beníškové zařadil za jeho autobus.
7. Příkazem ze dne 4. 1. 2017 sp. zn. MMP/304110/16 a pod č. j. MMP/003819/17 uznal prvoinstanční správní orgán žalobce vinným z porušení ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, spáchaného ve formě nedbalosti vědomé, a uložil žalobci pokutu ve výši 1 800 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor.
8. Při jednání před správním orgánem I. stupně dne 3. 3. 2017 žalobce uvedl, že dne 10. 11. 2016 v době okolo 7:50 hodin jel jako řidič testovacího vozidla tovární značky Mercedes Benz, MPZ:..... v Plzni, po vozovce pozemní komunikace ul. Otýlie Beníškové, ve směru jízdy od centra města Plzně ke kruhovému objezdu Rondel Karlovarská. Po

najetí na kruhový objezd se zařadil do pravého jízdního pruhu a po tomto pokračoval směrem k výjezdu na ul. Otýlie Beníškové, na kterou hodlal najet. Při jízdě po kruhovém objezdu dojel kolonu vozidel a za touto popojížděl směrem k uvedenému sjezdu. Během jízdy zaregistroval autobus MHD, který kolonu vozidel popojíždějících v pravém jízdním pruhu míjel volným levým jízdním pruhem. Autobus z levého jízdního pruhu odbočoval na uvedený sjezd, který je tvořen jen jedním jízdním pruhem pro daný směr jízdy, tudíž tam autobus „neměl co dělat“. V tomto jízdním pruhu se pohybovala kolona vozidel, ve které jel. Tuto situaci řidič autobusu musel vidět a svým manévrem si vynucoval to, aby jej řidiči v koloně pustili. Tedy se tam „nacpal“. Při tomto manévru autobus nezpomaloval. Žalobce dále popsal, že v této době mezi vozidlem jedoucím před ním a jeho vozidlem vznikl odstup asi na jedno, jedno a půl délky osobního vozidla, neboť jel pasivně a podvědomě očekával krizovou situaci vyvolanou právě autobusem. Pokračoval v jízdě podél pravého boku autobusu při pravém okraji vozovky. V žádném případě tento autobus nepodjížděl. Během tohoto viděl, že autobus najíždí k pravému okraji sjezdu a tím zužoval jízdní koridor, neboť se zmenšoval odstup mezi levým bokem jeho vozidla a pravým bokem autobusu. Zastavil a krátce zatroubil, aby odvrátil střet. Autobus však pokračoval v jízdě a najížděl k pravému okraji sjezdu. Při tomto došlo ke střetu pravého boku v prostoru prostředních dveří stále jedoucího autobusu s levou přední částí jeho neustále stojícího vozidla a to tak, jak je zachyceno na snímcích, které žalobce správnímu orgánu předložil. Žalobce dále popsal, že jeho vozidlo zůstalo ve svém postavení do příjezdu policistů. Autobus po střetu zastavil. Žalobce nesouhlasil se zaviněním předmětné dopravní nehody. Dle jeho názoru došlo k poškození obou vozidel výhradně pohybem autobusu.

9. Druhý účastník dopravní nehody, řidič autobusu M. B., při jednání před správním orgánem 1. stupně dne 3. 3. 2017 uvedl, že v inkriminovanou dobu jel jako řidič autobusu MHD Plzeň, linky č. 40 v P., po vozovce pozemní komunikace Karlovarské tř., ve směru od Bolevecké ul. ke kruhovému objezdu Rondel Karlovarská. Po najetí na kruhový objezd se zařadil do volného levého jízdního pruhu a po tomto pokračoval směrem k výjezdu na ul. Otýlie Beníškové, na kterou hodlal najet. V pravém jízdním pruhu byla kolona pomalu jedoucích vozidel. Jmenovaný dále popsal, že v době, kdy projížděl prostorem mezi sjezdem do centra města na Karlovarskou a nájezdem v tomto směru na kruhový objezd, jel rychlostí asi 20 až 30 km/h a uvedl v činnost znamení o změně směru jízdy vpravo a ten byl v činnosti po celou následující událost. Následně registroval, že vozidla popojíždějící v pravém jízdním pruhu sjíždějí na vozovku ul. Otýlie Beníškové a jemu tím vznikl prostor pro odbočení stejným směrem. Přejel tedy přes pravý jízdní pruh kruhového objezdu a najel na uvedený sjezd. Zde chtěl zařadit do mezery vzniklé mezi vozidly jedoucími v pravém jízdním pruhu. Mohlo se jednat o vzdálenost asi 15 m, tedy mezeru dostatečnou pro zařazení jeho autobusu. Podíval se do pravého vnějšího zpětného zrcátka a viděl vozidlo, které bylo za jeho autobusem asi 5 až 6 m. Toto vozidlo jelo pomalu, z čehož usuzoval, že jej jeho řidič pouští a zařadí se za něho. Proto pokračoval v jízdě a najížděl k pravému okraji sjezdu. M. B. dále popsal, že vozidla před ním pokračovala plynule v jízdě a on nemusel zastavovat. Následně zaregistroval skřípání. Hned zastavil a zjistil, že došlo ke střetu pravého boku jeho autobusu s levou přední částí vozidla Mercedes. Samotný výjezd na vozovku ul. Otýlie Beníškové je tvořen jen jedním nevyznačeným jízdním pruhem.
10. Správní orgán 1. stupně následně rozhodl dne 27. 9. 2017 č. j. MMP/238842/17, sp. zn. MMP/304110/16 tak, že výrokem I. uznal žalobce vinným z porušení ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu

ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti vědomé, neboť dne 10. 11. 2016 v době okolo 07:52 hodin jel jako řidič vozidla tovární značky Mercedes Benz 221, MPZ:..... v P., po vozovce pravého jízdního pruhu kruhového objezdu Rondel Karlovarská, ve směru jízdy od nájezdu z centra města ke sjezdu na vozovku ul. Otýlie Beníškové. V prostoru tohoto sjezdu se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob a své chování nepřizpůsobil situaci v provozu na pozemních komunikacích, neboť s vozidlem pokračoval v plynulé jízdě, až najel velmi těsně k pravému boku autobusu RZ:..... řidiče M. B., nar....., trvale bytem P., v době, kdy bylo zřejmé, že řidič B., který při jízdě před vozidlem žalobce po vozovce levého jízdního pruhu kruhového objezdu najíždí před jeho vozidlo do ústí ul. Otýlie Beníškové. Jednání žalobce bylo jednou z příčin předmětné dopravní nehody. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 600 Kč a současně mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč. Výrokem II. téhož rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl řidič M. B. uznán vinným z porušení ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti vědomé, neboť dne 10. 11. 2016 okolo 07:52 hod. jel jako řidič autobusu tovární značky Renault PS09B4, RZ:..... v P., po vozovce levého jízdního pruhu kruhového objezdu Rondel Karlovarská, ve směru jízdy od nájezdu z centra města ke sjezdu na vozovku ul. Otýlie Beníškové. V prostoru tohoto sjezdu se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob a své chování nepřizpůsobil situaci v provozu na pozemních komunikacích, kdy začal najíždět k pravému okraji vozovky a následně na sjezd k ul. Otýlie Beníškové, přičemž pro tento svůj manévru neměl dostatečný prostor, neboť tímto prostorem projíždělo a následně zastavilo vozidlo tovární značky Mercedes Benz 221, MPZ:....., žalobce, prvotně jedoucí za autobusem řidiče M. B.. Toto jednání M. B. bylo jednou z příčin dopravní nehody, kdy došlo ke střetu pravého boku jím řízeného autobusu s levou přední částí vozidla žalobce. Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na zúčastněných vozidlech. Za to byla M. B. uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a současně mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč.

11. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobce i M. B. včasné odvolání, která žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 20. 12. 2017 č. j. PK-DSH/15030/17, sp. zn. ZN/1217/DSH/17 zamítl a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V rozhodnutí napadeném žalobou žalovaný konstatoval, že přijal závěr o spoluzavinění dopravní nehody ze strany obou účastníků řízení a spáchání přestupků z jejich strany.
12. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalovaný a žalobce souhlasili.
13. Soud neshledal žalobu důvodnou.
14. Podle ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Na základě uvedeného ustanovení jsou všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích chovat se ohleduplně a ukázněně bez ohledu na to, že jiný účastník provozu na pozemních

komunikacích se chová v rozporu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

15. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
16. Žalobce v žalobě tvrdil, že viníkem dopravní nehody byl výhradně druhý účastník pan M. B., nikoliv žalobce. Žalobce zastává názor, že jednal zcela v souladu s pravidly silničního provozu, když pokračoval v jízdě ve svém jízdním koridoru a oprávněně předpokládal, že stejně jako vozidlům projíždějícím před ním podél pravého boku autobusu, který řídil M. B., jenž v té době dával znamení o směru jízdy, umožní i jemu řidič autobusu volný průjezd. Žalobce proto neměl důvod předpokládat, že mu řidič autobusu svým manévrem zúží jeho jízdni koridor, přesto na tuto změněnou dopravní situaci reagoval včas zastavením svého vozidla. Žalobce v žalobě opakovaně namítal, že správní orgány nesprávně posoudily spoluzavinění na dopravní nehodě jak ze strany žalobce, tak ze strany dalšího účastníka dopravní nehody pana M. B..
17. K tomu soud ve shodě s žalovaným uvádí, že součástí spisové dokumentace je mimo jiné kamerový záznam z vozidla žalobce, na němž je vidět průběh předehodového i nehodového děje. Ze záznamu z kamery umístěné ve vozidle žalobce je zřejmé, že řidič M. B. zahájil manévr vyjetí z kruhového objezdu v době, kdy se v pravém jízdním pruhu kruhového objezdu směrem do uvedeného výjezdu pohybovala kolona vozidel. Do této kolony se řidič M. B. nezařadil a na sjezdu se zařadil k jeho levému okraji. Mezi vozidlem žalobce a před ním jedoucím vozidlem se vytvořila mezera, přičemž na vytvořeném odstupu (kromě určení jeho délky) se v řízení před správními orgány shodli žalobce i M. B.. Z uvedeného kamerového záznamu je dále zřejmé, že autobus řidiče M. B. vjel do prostoru výjezdu současně s vozidly jedoucími při jeho pravém okraji. Řidiče těchto vozidel však řidič M. B. neohrozil, neboť ze záznamu je patrné, že tato vozidla podél pravého boku autobusu bez brzdění, či změny směru jízdy bezkolizně projíždějí. Ze záznamu je dále patrné, že se autobus řidiče M. B. na sjezdu, tedy vozovce ul. Otýlie Beníškové, nacházel již v době, kdy vozidlo žalobce teprve na tuto vozovku najíždělo. Vzhledem k tomu, že autobus měl žalobce po celou dobu ve svém zorném úhlu, musel toto registrovat, což i žalobce před správním orgánem potvrdil. Jak dále vyplývá z kamerového záznamu, s ohledem na vzdálenost mezi těmito vozidly, nebyl žalobce v této době řidičem M. B. nijak ohrožován. Pokud na tuto situaci reagoval žalobce přibrzděním, nelze v tom spatřovat ohrožení ve smyslu zákona o silničním provozu, kterým je dle ustanovení § 2 písm. l zákona o silničním provozu takové počínání, kterým vzniká jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebezpečí. Mírné snížení rychlosti jízdy (přibrzdění) je zcela obvyklým jevem v silničním provozu. V daném případě by k odvrácení předmětné kolize stačilo mírné snížení rychlosti jízdy ze strany žalobce, zvláště za situace, kdy svůj úmysl vyjet z kruhového objezdu na vozovku ul. Otýlie Beníškové, ale i následné přemístění z levé části jízdniho pruhu této ulice k jejímu pravému okraji dával řidič M. B. včas na vědomí znaméním o změně směru jízdy vpravo. Dle vyjádření žalobce odstup mezi vozidly, jehož využil řidič M. B., byl zapříčiněn jeho reakcí na situaci, kterou na místě svým manévrem řidič M. B. vytvořil, a která žalobci připadala krizová. Současně však žalobce před správními orgány popsal, že mu nic nebránilo plynule pokračovat v jízdě, neboť nemohl předvídat vynucování si nájezdu na vozovku Otýlie Beníškové M. B. Žalobce tak tvrzené ohrožení současně sám vyvrací vyjádřením o možnosti plynule pokračovat v jízdě. K odvrácení střetu v tomto okamžiku tak stačilo pouhé mírné

snížení rychlosti jízdy ze strany žalobce. Přesto žalobce pokračoval ve své jízdě, až se dostal podél pravého boku autobusu. Soud ve shodě se správními orgány nikterak nezpochybňuje tvrzení žalobce, že v době střetu vozidlo žalobce stálo, nicméně v tomto případě na posouzení zavinění dopravní nehody nemá tato skutečnost žádný vliv, neboť z kamerového záznamu je zcela nepochybné, že žalobce své vozidlo zastavil až v době, kdy již nemohl v jízdě pokračovat z důvodu zužujícího se jízdního koridoru. Z kamerového záznamu vyplývá, že k zastavení vozidla žalobce došlo jednu sekundu před střetem, přestože o tomto manévru by žalobce spraven již deset sekund před tím, a to nejen pohybem autobusu, ale i jeho znamením o změně směru jízdy. K odvrácení střetu ze strany žalobce by tudíž postačovalo umožnění průjezdu řidiči M. B., a to pouhým snížením rychlosti jízdy. Oproti tomu žalobce nadále pokračoval ve své jízdě až do okamžiku, když již nemohl vlivem zúžení svého jízdního koridoru v jízdě pokračovat. Postačila by tudíž pouhá ohleduplnost a řidičská solidarita ze strany žalobce. Žalobce se shora popsaným jednáním, které bylo z provedených důkazů jednoznačně prokázáno, nechoval ohleduplně a ukázněně, a spolupodílel se tak na zavinění předmětné dopravní nehody. Zastavení žalobce v bezprostřední blízkosti autobusu řidiče M. B. a jeho následné zatroubení nezbujuje žalobce odpovědnosti za spoluzavinění dopravní nehody.

18. K námitce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nesprávně vyvozených skutkových závěrech soud ve shodě se správními orgány uvádí, že z důkazů provedených před správními orgány, a to zejména z záznamu z kamery umístěné ve vozidle žalobce a jím dodaných snímků z místa předmětné dopravní nehody, ale i z úředního záznamu, situačního náčrtku místa dopravní nehody, fotodokumentace, je prokázáno, že jednání žalobce (těsné najetí k pravému boku autobusu řidiče B. z pravé strany) bylo jednou z příčin dopravní nehody, kdy druhou z nich bylo jednání řidiče B., který si najížděním s autobusem z levého jízdního pruhu kruhového objezdu do levé části výjezdu na ulici Otýlie Beníškové obsahujícího toliko jeden jízdní pruh a následným postupným najížděním k pravému okraji vozovky vynucoval přednost v jízdě, ačkoli nedovoleně za situace existující kolony vozidel do předmětného sjezdu (jeho levé strany) vjel a omezil jiné účastníky silničního provozu, což ust. § 12 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 výslovně zakazuje. Soud, stejně jako žalovaný, se ztotožňuje s žalobcem v tom, že předmětný kruhový objezd není osazen vodorovným směrovým dopravním značením, tedy teoreticky lze dovoleně najet do prostoru předmětného sjezdu z levého jízdního pruhu kruhového objezdu (prostor mezi jízdními pruhy je oddělen přerušovanou čarou), avšak toliko v případě, pokud by pravý jízdní pruh byl volný a nedošlo by k ohrožení ani omezení řidičů jedoucích v pravém jízdním pruhu, na nějž navazuje právě výjezd z kruhového objezdu na vozovku ulice Otýlie Beníškové. Jelikož však v daném případě řidič autobusu pan B. do prostoru předmětného výjezdu najel nedovoleným způsobem, neboť tímto svým manévrem jiné účastníky silničního provozu omezil, je toto jeho jednání taktéž jednou z příčin střetu, k němuž došlo mezi jím řízeným autobusem a vozidlem žalobce. Soud ve shodě s žalovaným dává žalobci za pravdu, že žalobce se v pravém jízdním pruhu, z něhož vyústuje výjezd na vozovku Otýlie Beníškové, nacházel zcela v souladu se zákonem, avšak přesto je nutné přijmout závěr, že s ohledem na situaci v silničním provozu, jež nastala před ním (nestandardní manévr řidiče B. najetí do předmětného výjezdu z levého jízdního pruhu kruhového objezdu), měl reagovat a zpomalit jízdu svého vozidla a zastavit s větším předstihem, tedy ve větší vzdálenosti od pravého boku autobusu řidiče B.. Pokud by takto postupoval v návaznosti na situaci v silničním provozu, pak by pro průjezd autobusu

daným místem zbyl větší prostor a k nehodě by nemuselo dojít. Je nutno konstatovat, že i řidič jedoucí ve správném jízdním pruhu, tedy postupující v souladu s právním předpisem má povinnost reagovat včas na situaci v silničním provozu vzniklou případně i protiprávním jednáním jiného řidiče, což žalobce zjevně neučinil, když pokračoval dále v jízdě i přes zužující se koridor a zastavil až v situaci, kdy reálně nemohl pokračovat v jízdě, a to těsně u pravého boku autobusu řidiče B.. Žalobce tak při manévru řidiče autobusu M. B., který se zařazoval do mezery vzniklé před vozidlem žalobce, nepřizpůsobil svoji jízdu tomuto manévru, když nesnížil rychlost, aby se vyvaroval střetu jeho vozidla s autobusem M. B., a místo toho došlo ke střetu vozidla žalobce a předmětného autobusu. Pro úplnost soud konstatuje, že souhlas žalobce s rozhodnutím o vině není podmínkou pro to, aby skutkový stav věci mohl být považován za spolehlivě zjištěný. Jeho nesouhlas tak na posouzení věci nemá vliv za situace, kdy skutkový stav byl na základě dokazování spolehlivě zjištěn, tedy žalovaný i správní orgán I. stupně dostaly zásadě materiální pravdy.

19. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že by právní závěry správních orgánů neměly mít oporu ve skutkových zjištěních, naopak je toho názoru, že právní hodnocení odpovídá zjištění z provedeného dokazování (viz výše). Z provedeného dokazování tak bylo jednoznačně prokázáno spoluzavinění žalobce a řidiče M. B. na předmětné dopravní nehodě, tedy že žalobce, shodně jako řidič autobusu pan M. B., se chovali neohleduplně a neukázně, když nepřizpůsobili svoji jízdu vzniklé dopravní situaci, aby zabránili střetu jejich vozidel, čímž porušili ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, a naplnili tak skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Soud k tomu pro úplnost uvádí, že v přestupkovém řízení je odpovědnost za přestupek posuzována individuálně. To znamená, že u každého účastníka dopravní nehody je vždy samostatně posuzováno, zda jednal protiprávně a zda toto protiprávní jednání bylo v příčinné souvislosti s dopravní nehodou. Proto i za situace, kterou popisuje žalobce v žalobě, tedy pokud řidič M. B. svým manévrem zúžil jízdní koridor žalobce, čímž porušil ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, byl žalobce nadále povinen chovat se ohleduplně a ukázně ve smyslu § 4 písm. a) zákona o silničním provozu místo toho, aby najížděl na předjíždějící autobus a k zastavení ho dovedla až skutečnost, že nemohl v důsledku zúžení jízdního koridoru dále pokračovat v jízdě.
20. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce o neobjektivnosti hodnocení důkazů, naopak je toho názoru, že provedené důkazy byly žalovaným i správním orgánem 1. stupně hodnoceny řádně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, a soud tak nemá o objektivnosti tohoto hodnocení žádné pochybnosti.
21. Soud při přezkoumání věci neshledal, že by napadené rozhodnutí mělo být věcně nesprávné, neobjektivní či důkazně nepodložené. Jak je uvedeno výše, bez viny ohledně zavinění dopravní nehody není ani druhý účastník dopravní nehody řidič B., neboť pokud by tento umožnil žalobci jedoucímu v pravém jízdním pruhu do výjezdu na ulici Otýlie Beníškové volný a bezpečný průjezd, pak by k dopravní nehodě taktéž nedošlo. Povinnost chovat se ohleduplně a ukázně pak dopadala na oba účastníky dopravní nehody, kteří ani jeden tuto svou povinnost nerespektovali, což oboustranně zapříčinilo střet předmětných vozidel. Žalovaný tímto svým závěrem nikterak nezpochybňoval pochybení řidiče B., jež bylo jednou z příčin dopravní nehody.
22. K námitce, že žalovaný i správní orgán I. stupně opakovaně odmítli návrh na přibrání znalce, soud uvádí, že se plně ztotožňuje s důvody, jež vedly správní orgány odmítnutí

předmětného navrženého důkazu. Dle ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017, není správní orgán návrhy účastníků řízení vázán, vždy však musí provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Jelikož takové důkazy provedeny byly, provádění znaleckého posudku bylo v daném případě nadbytečné, neboť nebylo zapotřebí zodpovědět odborné otázky např. ohledně příčiny dopravní nehody, místa střetu, technické přijatelnosti výpovědí atd., tak zde nebyly žádné adekvátní důvody pro to, aby byl důkaz znaleckým posudkem prováděn. Za takové situace nemohlo dojít odmítnutím provedení takového důkazu ke krácení práv účastníka řízení.

23. K návrhu žalobce na důkaz znaleckým posudkem soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že průběh skutkového děje, který vedl k dopravní nehodě, i spoluzavinění na dopravní nehodě ze strany žalobce byly provedenými důkazy nepochybně prokázány. V rámci stručnosti odkazuje zdejší soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, s jejichž závěry týkající se spoluzavinění žalobce na předmětné dopravní nehodě se zdejší soud plně ztotožňuje. Důkaz znaleckým posudkem k technické příčině dopravní nehody navržený žalobcem proto soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť z důkazů provedených před správními orgány, zejména pak z kamerového záznamu, byl skutkový stav jednoznačně prokázán.
24. K námitce žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného soud uvádí, že žalovaný správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy, podklady obstarané žalovaným byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a byly součástí správního spisu. Žalovaný hodnotil vše, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a své hodnocení řádně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Naopak žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, se kterými by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani jakoukoli jejich náhradu nepožadoval, proto žádnému z účastníků řízení nebyla náhrada nákladů přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. červen 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně